Dr. Saša Prelič*

KONVERZIJA TERJATEV V KORPORACIJSKE DELEŽE KOT METODA FINANČNE REORGANIZACIJE

Conversion of Debt Into Shares as a Method for Financial Reorganization

POVZETEK ● *V svojem prispevku avtor obravnava eno izmed dopustnih metod finančne reorganizacije, ki se sklepa v postopku prisilne poravnave, in sicer konverzijo terjatev v korporacijski deleže. Težišče razprave je na analizi korporacijskih posebnosti, ki jih s tem v zvezi določa zakon o prisilni poravnavi in likvidaciji in njihovi razmejitvi od pravil splošnega prava družb.*

Ključne besede ● *prisilna poravnava, povečanje osnovnega kapitala, finančna reorganizacija, konverzija, terjatve, stvarni vložki.*

1. OPREDELITEV INSTITUTA

Pojem »načrt finančne reorganizacije« označuje celoto ekonomsko-finančnih metod, ki jih bo dolžnik, ki svojim upnikom predlaga sklenitev prisilne poravnave, opravil z namenom opraviti vzroke plačilne nesposobnosti oziroma prezadolženosti. V smislu določb zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji (v nadaljevanju: ZPPSL) označuje pojem »metoda finančne reorganizacije« katerokoli poslovno oziroma finančno metodo, ki zagotavlja odpravo plačilne nesposobnosti oziroma prezadolženosti ter s tem uresniči pogoje za normalno poslovanje dolžnika v obdobju po potrditvi prisilne poravnave (49. člen ZPPSL).

* doktor pravnih znanosti; asistent na Pravni fakulteti Univerze v Mariboru.

Ena izmed metod finančne reorganizacije, katere izvedbo dopušča ZPPSL, je tudi t. i. *konverzija terjatev v korporacijske deleže* (delnice oziroma poslovne deleže[1]). S stališča dolžnika ta operacija pomeni, da se njegovi dolgovi (obveznosti) do upnikov (z vidika upnikov torej terjatve do dolžnika) spremenijo v »lastniški« delež, izražen v delnicah. Z opravljeno konverzijo se tako s stališča dolžnikove pasive spremenijo viri financiranja. V višini konverzije se namreč zmanjšajo dolžnikove obveznosti (torej njegov dolžniški kapital) in prav za toliko poveča njegov osnovni kapital (torej njegov lastni kapital), kar naj bi končno imelo pozitivne učinke na dolžnikov solventnost in likvidnost.[2]

Z vidika obligacijskega (obveznostnega) prava je pogodba o konverziji terjatev v korporacijski delež takšna pogodba, katere predmet (dolžnikovo izpolnitveno ravnanje) je izročitev oziroma izdaja delnic. S pogodbo o konverziji terjatev se dolžnik svojemu upniku, torej drugi pogodbeni stranki pogodbe o konverziji terjatev, zavezuje namesto izpolnitve svoje prvotne obveznosti (npr. plačila denarnega zneska, ki mu ga dolguje) izročiti svoje delnice. Stranki se dogovorita, da bo dolžnik namesto denarne izpolnitve (kar je predmet prvotne obveznosti) upniku izročil svoje delnice.

V zvezi s predmetom dolžnikove izpolnitve so mogoči različni položaji. Mogoče je, da dolžnik svoje delnice, ki bi jih naj izročil, že ima v svoji aktivi, če je v posesti lastnih delnic. Zaradi razmeroma restriktivnih možnosti za pridobivanje lastnih delnic (240. člen zakona o gospodarskih družbah; v nadaljevanju: ZGD), pa bo dolžnik delnice praviloma šele izdal v postopku povečanja svojega osnovnega kapitala. Zato je pri pogodbi o konverziji terjatev v delnice potrebno razlikovati položaje, ko dolžnik svojo obveznost upniku zagotoviti delnice izpolnjuje z že obstoječimi (že izdanimi) delnicami, od položajev, ko dolžnik prav zaradi izpolnitve svoje obveznosti delnice izdaja na novo, ter svojo obveznost iz pogodbe o konverziji terjatev izpolnjuje z mladimi oziroma novimi delnicami, ki jih šele izda.

V tem smislu se razlikuje med dvema pojavnostima pogodbe o konverziji terjatev v deleže. Pri prvi možni pojavni obliki so predmet izročitve »stare« delnice, zato se taka pogodba obravnava kot konverzija terjatev v obstoječe delnice (t. i. *debt-to-equity swap*), druga, pri kateri so predmet izročitve mlade delnice, pa se obravnava kot konverzija terjatev v bodoče delnice (t. i. *debt-to-future-equity swap*).

---

[1] Odgovor na vprašanje, v kakšni obliki bo izražen korporacijski delež, torej ali kot delnice ali kot poslovni deleži, je odvisen od pravnoorganizacijske oblike, v kateri je dolžnik organiziran. V nadaljevanju zaradi preglednosti izhajam iz modela delnice kot korporacijskega deleža, v katerega naju bi upniki konvertirali svoje terjatve, pri čemer pa ugotovitve ve enaki meri veljajo tudi za poslovni delež v smislu skupka članskih pravic v družbi z omejeno odgovornostjo. Čeprav lahko prisilno poravnavo predlaga tudi dolžnik, ki opravlja pridobitno dejavnost v pravnoorganizacijski obliki samostojnega podjetnika, pa v tem primeru ta metoda finančne reorganizacije ni možna.

[2] Plavšak, v: Plavšak/Prelič, Zakon o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji s komentarjem; GV, Ljubljana [2000], 258.

Obligacijskopravno ima pogodba o konverziji terjatev v obstoječe delnice naravo pogodbe o prenovitvi obveznosti (novacija), pri kateri obveznost preneha, če se dolžnik in upnik zedinita, da bosta obstoječo obveznost nadomestila z novo, ki ima drugačen predmet ali drugačno pravno naravo (prvi odstavek 323. člena obligacijskega zakonika; v nadaljevanju: OZ). Pravna narava pogodbe o konverziji terjatev v bodoče, v stipulacijski pogodbeni fazi še neizdane delnice dolžnika pa je nekoliko drugačna. Pri tej pogodbi se dolžnik zaveže, da bo upniku v zameno za denarno terjatev izdal svoje bodoče delnice ter v ta namen povečal svoj osnovni kapital po metodi (efektivnega) rednega povečanja osnovnega kapitala, povečanja z vložki (309.-317. člen ZGD). Vložke v tem postopku predstavljajo terjatve upnikov do dolžnika, tako da upniki kupnino za delnice vplačujejo tako, da dolžniku odstopijo svoje terjatve (jih cedirajo). Cesija terjatev povzroči, da se pri dolžniku združita terjatev in dolg, tako da njegova obveznost zaradi združitve preneha (*confusio,* prvi odstavek 328. člena OZ). Zaradi prenehanja terjatve oziroma zmanjšanja dolga se v istem obsegu poveča njegov lastniški kapital, pri čemer te spremembe na dolžnikovo aktivo nimajo vpliva in ta ostane enaka. Po vpisu povečanja osnovnega kapitala v sodni register mora dolžnik izdati nove delnice in jih izročiti upnikom (strankam pogodbe o konverziji terjatev), ter tako izpolniti svojo obveznost iz pogodbe o konverziji terjatev.[3]

Sklenitev pogodbe o konverziji terjatev v korporacijski delež in izvedba postopka povečanja osnovnega kapitala sta obligacijski oziroma korporacijski institut, katerih izvedba ne potrebuje posebnih pravil oziroma dodatnih normativnih podlag. Za izvajanje teh postopkov so določbe ZGD in OZ v načelu zadostna pravna podlaga, vendar je zaradi razmeroma kompleksnih in zahtevnih razmerij, ki pri tem nastajajo, še posebej, kadar so želeli upniki svoj položaj zavarovati tako, da do cesije terjatev pride šele pod pogojem pravnomočne potrditve prisilne poravnave, ZPPSL uveljavil nekatera posebna pravila. Oviro za tekočo izvedbo povečanja osnovnega kapitala dolžnika bi poleg tega lahko predstavljale nekatere določbe ZGD o stvarnih vložkih, v tem kontekstu zlasti zahteva po reviziji (drugi odstavek 310. člena ZGD) ter še nekatere druge.[4] Da olajša izvedbo konverzije terjatev v korporacijske deleže ter s tem povezano povečanje osnovnega kapitala, vse pa s ciljem izvedbe finančne reorganizacije, je novela ZPPSL-A (1997) prilagodila posamezna splošna korporacijska pravila ZGD. S to novelo so bili uveljavljeni novi členi 49.a-d ZPPSL, katerih namen je:

---

[3] *Plavšak,* 258-259.

[4] Npr. pri družbah z omejeno odgovornostjo je problem povzročalo dejstvo, da so splošna pravila ZGD v zvezi s povečanjem osnovnega kapitala z novimi vložki zahtevala, da vsaj 1/3 povečanega osnovnega kapitala predstavlja denarni vložek (peti odstavek 451. v zvezi s tretjim odstavkom 410. člena ZGD). Uporaba tega pravila bi imela za posledico, da bi morali upniki, ki bi pristali na konverzijo, morali poleg terjatve (ki ima korporacijsko naravo stvarnega vložka) vplačati še 1/3 vložka v gotovini. Po uveljavitvi novele ZGD-F (2001) pa ta zahteva več ne velja (tretji odstavek 451. člena ZGD). Hkrati pa je z novelo ZGD-F tudi družbam z omejeno odgovornostjo omogočeno poenostavljeno zmanjšanje osnovnega kapitala (peti odstavek 454. člena ZGD).

- poenostaviti postopke povečanja oziroma zmanjšanja osnovnega kapitala, ki so potrebni za izvedbo konverzije upniških terjatev v korporacijske deleže,
- vse učinke konverzije strniti v časovno točko pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave, ter
- prilagoditi pravno ureditev, ki jo vsebujejo splošne določbe ZGD o spremembi osnovnega kapitala, posebnemu položaju konverzije upniških terjatev v poslovne deleže.[5]

2. POSEBNA PRAVILA ZA KONVERZIJO TERJATEV V KORPORACIJSKI DELEŽ DOLŽNIKA

ZPPSL v 49.a členu uzakonja splošno pravilo, po katerem se v tistih primerih, ko dolžnik kot eno od metod finančne reorganizacije izbere povečanje osnovnega kapitala z izdajo delnic dolžnika namesto izplačila terjatev posameznim upnikom, za spremembo osnovnega kapitala uporabljajo določbe ZGD, kolikor ZPPSL ne določa drugače. S tem je torej uveljavljeno izhodiščno pravilo, da so določbe členov 49.b-d v razmerju do splošnih določb ZGD (o spremembi osnovnega kapitala) določbe specialne narave in torej izključujejo uporabo splošnih določb ZGD.

Kadar je finančno stanje dolžnika takšno, da so zaradi nepokrite izgube iz preteklih poslovnih let njegove obveznosti večje od njegovih sredstev, oziroma je zaradi nepokrite izgube dolžnikov celotni lastniški kapital računovodsko vzeto manjši od osnovnega kapitala, se razmerja pri konverziji terjatev v korporacijski deleže presojajo po posebnem pravilu. Kolikor je osnovni kapital zaradi še nepokrite izgube večji od računovodske vrednosti lastniškega kapitala, bi konverzija upniških terjatev za upnika, ki svojo terjatev konvertira, pomenila pridobitev sorazmerno nižje kapitalske udeležbe v povečanem osnovnem kapitalu dolžnika, kot je to ekonomsko utemeljeno. Z namenom izogniti se takemu položaju ter posledično ustvariti okoliščine za to, da upniki, ki so pripravljeni svoje terjatve zamenjati za korporacijske deleže, za vloženo terjatev pridobijo realno ovrednoten korporacijski delež, mora dolžnik praviloma najprej zmanjšati svoj osnovni kapital v višini nepokrite izgube, da bi izenačil nominalno vrednost osnovnega kapitala z njegovo knjigovodsko (realno) vrednostjo. ZPPSL v prvem odstavku 49.b člena zato stipulira posebno pravilo, po katerem lahko dolžnik sočasno sprejme sklep o zmanjšanju osnovnega kapitala po postopku poenostavljenega zmanjšanja osnovnega kapitala in o povečanju osnovnega kapitala z novimi stvarnimi vložki, ki se vplačajo s

[5] *Plavšak,* 261.

prenosom (cesijo) terjatev posameznih upnikov do dolžnika.[6] Praviloma torej dolžnik najprej osnovni kapital zmanjša po postopku poenostavljenega zmanjšanja osnovnega kapitala (354. člen ZGD) v višini nepokrite izgube ter s tem izenači nominalno višino osnovnega kapitala z njegovo ekonomsko vrednostjo, nato pa (na temelju istega sklepa) osnovni kapital poveča z novimi vložki, izraženimi v prenesenih (cediranih) terjatvah upnikov, ki so na konverzijo terjatev pristali. Tako se s tem, da sta nominalna in ekonomska (realna) višina osnovnega kapitala izenačeni, neposredno doseže, da pridobijo upniki za preneseno terjatev realno ovrednoten kapitalski delež oziroma ustrezno višjo kapitalsko udeležbo v povečanem osnovnem kapitalu dolžnika, kot bi jo dobili, če se obe vrednosti osnovnega kapitala ne bi ujemali.

Zakon nadalje določa, da se pri povečanju osnovnega kapitala z novimi vložki, ki jih predstavljajo terjatve upnikov, ne uporabljajo določbe ZGD o reviziji stvarnih vložkov (četrti odstavek 49.b člena ZPPSL). Gre torej za izključitev zahteve, da mora biti povečanje osnovnega kapitala, ki se izvaja s stvarnimi vložki, revizijsko pregledano (drugi odstavek 310. člena ZGD v zvezi s 194., 195. in 196. členom ZGD). Zato revizijsko vrednotenje terjatve kot predmeta stvarnega vložka ni potrebno, ampak se upošteva vrednost terjatve v taki višini, kot je izkazana v potrjeni bilanci stanja, torej v višini njene nominale.

ZPPSL upošteva in posebej ureja še možnost, da se za konverzijo terjatev v korporacijski delež dolžnika utegnejo odločiti tudi tisti upniki, katerih pravni položaj bi tudi v primeru potrjene prisilne poravnave oziroma stečaja dolžnika ostal nedotaknjen. Zakon zato na poseben način (ugodneje) regulira položaj tistih upnikov, na terjatve katerih niti prisilna poravnava niti stečajni postopek ne bi učinkovala (torej tistih upnikov, ki bi dobili svoje terjatve v postopku prisilne poravnave oziroma stečajnem postopku poplačane v celoti[7]), pod pogojem seveda, da se svoje - sicer privilegirane - terjatve odločijo zamenjati za korporacijski delež dolžnika. Ti upniki namreč s svojim pristankom na spremembo svojega upniškega pravnega položaja (na podlagi katerega se njihove terjatve poplačujejo pred terjatvami družbenikov kot članov družbe) v članskega pristajajo na to, da bodo v primeru stečaja nad dolžnikom kot njegovi družbeniki poplačani šele po popolnem poplačilu dolžnikovih upnikov (160.a člen ZPPSL), hkrati pa se odpovedujejo svojemu privilegiranemu upniškemu položaju, na podlagi katerega bi bili kot privilegirani upniki poplačani pred drugimi upniki. ZPPSL zato upošteva, da je tveganje, ki ga privilegirani upniki prevzemajo s tem, ko se odločijo za zamenjavo svojega privilegiranega upniškega položaja za članskega, precej večje, kot tveganje navadnih upnikov, ki zamenjujejo zgolj svoj (neprivilegiran, navaden) upniški položaj za članskega. Zato je ekonomsko utemeljeno, da upniki, ki s konverzijo prevzemajo večje tveganje, na enoto svoje terjatve pridobijo večji delež v

[6] Sklep o sočasnem znižanju in povečanju osnovnega kapitala poimenuje prvi odstavek 49.b člena ZPPSL kot *sklep o spremembi osnovnega kapitala.*

[7] V to skupino sodijo 1) ločitveni upniki ter 2) privilegirani upniki, katerih terjatve so nastale med postopkom prisilne poravnave na podlagi pravnih poslov, potrebnih, da je dolžnik med postopkom prisilne poravnave nadaljeval s proizvodnjo oziroma poslovanjem.

osnovnem kapitalu dolžnika, kot ga na enoto svoje terjatve pridobijo navadni upniki. Medtem ko slednji s konverzijo pridobijo na eno enoto svoje terjatve praviloma eno enoto osnovnega kapitala dolžnika (pridobijo delnice v skupni nominalni vrednosti, ki je enaka nominalni vrednosti vloženih terjatev), lahko pridobijo upniki, ki se s konverzijo odpovedujejo ločitveni pravici oziroma prednostnemu poplačilu v primeru stečaja dolžnika, na enoto svoje terjatve večji delež v osnovnem kapitalu dolžnika, kot navadni upniki, npr. takrat, ko z vplačilom svoje terjatve pridobijo takšno število delnic, katerih skupna nominalna vrednost je večja, kot znaša nominalna višina vložene terjatve.[8] Ker pa gre – korporacijskopravno vzeto – v takem primeru za izdajo delnic pod njihovo nominalno vrednostjo, ki jo korporacijska zakonodaja v okviru določb o zagotavljanju osnovnega kapitala sicer absolutno prepoveduje (prvi odstavek 174. člena ZGD), je v petem odstavku 49.b člena ZPPSL uveljavljen dodaten odmik od pravil ZGD, da se v primeru konverzije privilegiranih terjatev v korporacijske deleže ne uporabljajo pravila ZGD, s katerimi je prepovedana izdaja delnic za znesek, ki je nižji od nominalnega. Ta določba ZPPSL tako mimo splošnih pravil ZGD o prepovedi izdaje delnic *pod pari* omogoča izdajo le-teh tudi za plačilo, ki je nižje od vrednosti, na katero se izdane delnice glasijo, vendar pa je takšen odmik dovoljen le v korist tistih upnikov, ki s konverzijo prevzemajo tudi bistveno večje tveganje.

3. VSEBINA SKLEPA O SPREMEMBI OSNOVNEGA KAPITALA

Sklep o spremembi osnovnega kapitala mora vsebovati (prvi odstavek 49.c člena ZPPSL):

- nominalno višino, za katero se osnovni kapital zmanjša in druge sestavine, ki jih mora obsegati sklep o poenostavljenem zmanjšanju osnovnega kapitala;
- nominalno višino, za katero se poveča osnovni kapital;
- novo višino osnovnega kapitala po spremembi;
- število delnic, ki se izdajo zaradi povečanja osnovnega kapitala in nominalni znesek, na katerega se glasi posamezna delnica;
- izključitev prednostne pravice dosedanjih delničarjev do vpisa novih delnic;
- posamezne upnike in višine njihovih terjatev do dolžnika, ki so predmet stvarnega vložka;

[8] *Plavšak,* 270.

- skupni nominalni znesek delnic, ki se zagotovi posameznemu upniku;
- navedbo, da je sklep sprejet pod odložnim pogojem, da bo predlagana prisilna poravnava pravnomočno potrjena.

Upoštevaje, da je za spreminjanje osnovnega kapitala statutarno mogoče v posameznih primerih povečanja le-tega določiti tudi nižjo potrebno kapitalsko večino od zakonsko določene tričetrtinske večine pri sklepanju zastopanega osnovnega kapitala (prvi odstavek 309. člena ZGD), je v drugem odstavku 49.c člena ZPPSL uveljavljeno pravilo, po katerem je za sprejem sklepa o spremembi osnovnega kapitala vedno potrebna večina najmanj treh četrtin pri sklepanju zastopanega osnovnega kapitala. Sklepa o spremembi osnovnega kapitala tako ni mogoče sprejeti s kapitalsko večino, ki je nižja od treh četrtin pri sklepanju zastopanega osnovnega kapitala.

4. VPISOVANJE IN VPLAČEVANJE NOVIH DELNIC

Konverzija terjatev v korporacijski delež dolžnika je metoda finančne reorganizacije, katere učinki nastopijo s pravnomočno potrditvijo prisilne poravnave. Ker se v tem postopku izdajajo nove delnice in povečuje osnovni kapital, je seveda potrebno do trenutka odločanja o prisilni poravnavi opraviti vsa potrebna korporacijska dejanja, ki so povezana s povečevanjem osnovnega kapitala, v tem kontekstu zlasti vpisovanje in vplačevanje delnic, ki naj bi bile izdane. Prvi odstavek 49.č člena ZPPSL tako določa, da mora biti rok za vpisovanje delnic, ki se izdajo zaradi povečanja osnovnega kapitala, določen tako, da se izteče najkasneje zadnji delovni dan pred dnevom naroka za prisilno poravnavo. Izjava o vpisu novih delnic (vpisno potrdilo, vpisnica) mora poleg sestavin, ki jih določa prvi odstavek 312. člena ZGD, vsebovati še izjavo upnika, da na dolžnika prenaša terjatev, ki je predmet stvarnega vložka, pod odložnim pogojem, da bo prisilna poravnava potrjena (drugi odstavek 49.č člena ZPPSL). Vpisnica, s katero se vpisujejo nove delnice, in ki mora biti izdana v dvojniku (drugi stavek prvega odstavka 312. člena ZGD) mora tako poleg splošnih statusnopravnih sestavin, ki jih določa citirani člen ZGD, vsebovati tudi opredelitev glede plačila delnic, ki naj bi bile izdane, torej upnikovo izjavo o cesiji terjatve (kot stvarnega vložka) na dolžnika. Z njo bo upnik terjatev prenesel na dolžnika pod odložnim pogojem, da bo prisilna poravnava potrjena. Upnikova izjava o cesiji terjatve je torej v razmerju do sestavin vpisnice, določenih z ZGD, dodatna, specialna sestavina. Kopijo vpisnice mora upnik predložiti sodišču najkasneje pred pričetkom glasovanja o prisilni poravnavi (tretji odstavek 49.č člena ZPPSL).

5. UČINKI PRAVNOMOČNOSTI SKLEPA O POTRDITVI PRISILNE PORAVNAVE

Brez dvoma najpomembnejši del specialne ureditve spremembe osnovnega kapitala dolžnika zaradi konverzije terjatev v korporacijski delež predstavlja določba prvega odstavka 49.d člena ZPPSL, po kateri se v primeru, da je prisilna poravnava pravnomočno potrjena, štejejo nove delnice za vplačane in osnovni kapital za spremenjenega z dnem pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave. Pri tem gre za pomemben odmik od splošnih pravil ZGD, po katerih nastopijo konstitutivni učinki povečanja osnovnega kapitala z vložki šele z vpisom povečanja v sodni register (315. člen ZGD), šele takrat se tudi lahko izdajo nove delnice (317. člen ZGD). V primeru spremembe osnovnega kapitala zaradi konverzije terjatev v korporacijski delež, pri kateri je bil sklep o spremembi osnovnega kapitala sprejet pod odložnim pogojem, da bo prisilna poravnava potrjena, pod enakim pogojem pa so upniki tudi vplačali delnice, pa se štejejo nove delnice za vplačane ter osnovni kapital za povečanega že v trenutku, ko nastopijo učinki pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave, tako da učinkuje vpis povečanja osnovnega kapitala v sodni register izjemoma le deklaratorno, ne pa konstitutivno, kot v primeru splošnega povečanja osnovnega kapitala. Iz tega razloga je mogoča tudi izdaja delnic pred vpisom povečanja osnovnega kapitala v sodni register, kar je sicer po splošnih pravilih prepovedano (317. člen ZGD).

Uprava družbe (dolžnika) mora vložiti predlog za vpis sklepa o spremembi osnovnega kapitala v sodni register sočasno s predlogom za vpis spremembe osnovnega kapitala (drugi odstavek 49.d člena ZPPSL). Obe registraciji sta torej združeni (prva odstavka 311. in 314. člena ZGD). Predloga je treba pri registrskem sodišču vložiti v 15. dneh, šteto od pravnomočnosti sklepa o potrditvi prisilne poravnave (drugi odstavek 49.d člena ZPPSL), kolikor pa ju v tem roku ne vloži uprava, lahko to stori tudi vsak upnik, ki je vpisal in vplačal nove delnice (tretji odstavek 49.d člena ZPPSL).

Predlogu za vpis je potrebno priložiti (četrti odstavek 49.d člena ZPPSL):

- zadnjo bilanco stanja;
- notarski zapisnik skupščine, na kateri je bil sprejet sklep o spremembi osnovnega kapitala;
- potrdila o vpisu novih delnic;
- overjeno kopijo sklepa o potrditvi prisilne poravnave s potrdilom o pravnomočnosti.

SUMMARY ● *In this article author deals with one of possible methods of financial reorganization within the scope of the compulsory settlement, conversion of debt into shares. Author primarily analyses special provisions, provided for by Compulsory settlement, bankruptcy and liquidation Law and their relevance in relation to general company law provisions.*

Key words ● *compulsory settlement, capital increase, financial reorganization, konversion, claims, contribution in kind.*